

шення поступово, залежно від наповнюваності навчальних планів, ввести спецкурс «Іван Огієнко і Житомирщина» на окремих спеціальностях інституту.

З повагою,

Ректор університету

П.І.О. Сич

Н. П. Шеремета

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

КОЛОНІАЛЬНИЙ НАМУЛ ЧИ НАКИП?

Лизанчук В. В., Рожик М. Є. Історія російщення українців : монографія / Василь Лизанчук, Микола Рожик. — Львів : ЛНУ імені Івана Франка, 2011. — 412 с. (Редактор — А. М. Габрук. Технічний редактор — С. З. Сенік. Коректор — І. І. Пірожик. Комп'ютерний набір — О. Т. Деркач. Ілюстрації — В. І. Семенюк. Обкладинка — В. О. Роган).

Україна і українці — «хто вони, чиїх батьків діти»? Хто є вершителем української історії? Як вдалося не загубитися у політичному вертепі українофобії? Чи спроможеться нарешті українська нація розчистити свої духовні живильні джерела і позбутися колоніального намулу російського «месіанізму»? У сучасних умовах патологічної мутації національної психіки багатьох політиків відповіді на ці питання турбують кожного.

Монографія «Історія російщення українців» Василя Лизанчука та Миколи Рожика не лише пояснює причини душевного канібалізму українців, а й засвідчує глибоку впевненість, що «плуг націоналістичного світогляду» (Степан Бандера) переоре нарешті духовну пустелю нашого суспільства і «підійме на поверхню нові, придавлені сили». Книга, без сумніву, сприятиме творінню самодостатньої націоналістичної політичної еліти.

Наші національні проблеми пов'язані не так із негативними проявами ментальності, як із втраченою або спотвореною історичною пам'яттю народу. І лише ґрунтовне вивчення всіх аспектів, що впливають на формування національної самосвідомості, серед яких неабияке місце займає національна мова, сприятиме національно-патріотичному вихованню і поважних, зрілих, і юних, відновить втрачену духовну спадкоємність, карбуватиме етнічний імунітет.

Будь-який окупаційний режим боїться правди. Тому тоталітарна імперська держава для виправдання багатьох своїх дій упродовж століть послуговується одним методом — ідеологічним пропагандистсько-інформаційним пресингом. Значний псевдонауковий арсенал імперської адміністрації царської Росії заперечував існування українського народу, його природні права на суверенний розвиток, на власну самостійність і незалежність; більшовицьке фарисейство московських

лиходіїв продовжило отруєння української ментальності, штовхаючи Україну у духовну безодню, (російська мова проголошується засобом міжнаціонального спілкування, згодом — другою рідною мовою, а в промовах В. Щербицького рідною для українців *по праву* (звичайно, без уточнення, згідно з яким правом); сучасні керманічі нашої держави прагнуть знайти більш зручний хомут своєму народові, заповнюючи душевну порожнечу нації антиукраїнськими технологіями, політичними ігрищами, політичними домовленостями. Політичні примхи ціною незворотних національних втрат допомагають «старшому брату» виконати його «цивілізаційну місію», кінцеву мету якої озвучив один з керівників Православного центру імперських політичних досліджень Михайло Смолін: «Украинский туман должен рассеяться, и русское солнце взойдет».

Таке приховане маніпулювання свідомістю нації вимагає негайного критичного історіографічного очищення. Василь Лизанчук і Микола Рожик, висококваліфіковано упорядкувавши величезний за обсягом документальний фактаж, зуміли проаналізувати «білі плями в історії взаємин України і Росії», розвінчати міфи «справді наукової» промосковської історії України та розкрити випробувані й «оновлені» нетрища інсинуацій, вигадок і різних негідних спекуляцій, придуманих для того, щоб «знищити джерела самої думки про окреме національне життя під сонцем», а натомість затвердити міфологеми зі стійкими вигаданими прикметами нації — плебей-запроданці, що добровільно відмовилися від своєї мови і культури. Змінюється панівні репресивно-каральні системи, але не змінюється суть імперських гасел — «не было, нет и быть не может» ... «естественное слияние» ... і ... «так исторически сложилось».

Автори зуміли переконливо донести до читача своє неупереджене глибоке науково-пізнавальне осмислення причин і наслідків руйнації українського національного організму впродовж усіх етапів російщення. Вони наводять безсумнівні докази того, що двомовність України не є природним, а тим паче добровільним, етнічно-суспільним явищем. Це наслідок імперсько-російського терору щодо самої мови (заборони, висміювання, калічення структури) — лінгвоцид і психологічний терор та винищення носіїв цієї мови (голод, репресії, замовні вбивства) — геноцид. Окупантська суспільно-політична темінь провокувала й етноцид, породивши феномен національного самозаперечення.

Водночас незаперечні історичні джерела, представлені у монографії, всебічно змальовують звитяги національних Сподвижників Українства, велич Символів Української Нації, змагання Героїв, які поклали своє життя на вівтар служінню Українській Національній Ідеї. Документальна правда заповнює глибоку прірву у національній самосвідомості українців, утверджує віру в незнищену українську зятятість, у невмирущість українського духу, здатного розчинити накіп патологічної «стурбованості» сучасних боронителів «Великої Росії» і надихає молоде покоління на відстоювання Української Самостійної Соборної Держави та її вільну, міцну, демократичну, правову, соціальну розбудову.

Прочитання монографії «Історія російщення українців», опрацювання фахово підібраних до кожного розділу найвагоміших історичних досліджень, спогадів, роздумів тощо допоможе усім небайдужим до долі рідної України не лише протистояти і агресивному чужинству, і моральному виродженню пристосуванців, а й перемогти свої душевні вагання та запалити у серці життєдайне прагнення повстати проти не-околоніалізму і стати справжнім господарем на своїй землі. Правда робить нас вільними, сильними і невмирущими, омана — сліпими, дурними й слухняними. Світанок україноцентричної України неминучий.

Талановита подвижницька праця Василя Лизанчука та Миколи Рожика не залишає сумнівів: сучасне завжди виростає з фундаменту минулого, а майбутнє залежить від того, наскільки Кожен сьогодні усвідомлює свою відповідальність за силу і велич, за долю Нації.

Отримано: 26.08.2011 р.